

Çukurovalı Bir Şair Adnan YÜCEL

ÇUKUROVALI BİR ŞAİR ADNAN YÜCEL

Aşkın ve başkaldırının şairi olarak biliriz hepimiz Adnan Yücel'i. Şiirlerinde aşkı, isyanı, direnci, özlemi ve her zaman umudu aşıl原因 tarzıyla yaşamı, yaşamayı anlatmıştır bizlere. Kırk dokuz yıllık yaşamı 1953 yılında Elazığ'da başlar. Babası işçi, annesi ise ev hanımıdır. İlk, orta ve lise öğrenimini Elazığ'da tamamlar. Daha sonra Ankara Hukuk Fakültesinde- yirmi üç günlük serüveni başlar. Ancak şiir yazma tutkusu ve isteği onu edebiyata yönlendirir. Yetmişli yıllarda edebiyatla birlikte devrimci düşüncelerle tanışır. 'Direnenler de var bu havalarda' dediği 'rüzgar soluklularla' birlikte yola çıkar ve yaşamı boyunca:

"Bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürecek,
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!"

dizelerinde olduğu gibi sürdürür kavgasını.

Diyarbakır Dicle Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden 22 yaşında mezun olur. 1975 yılından itibaren Ankara'da çeşitli okullarda edebiyat öğretmenliği yapar. Hayatı boyunca şiirle hep iç içedir. 1974 yılında "Yeni Adımlar" adlı dergide yayımlanan ilk şiirleriyle dikkat çeker ve ilk şiir kitabı olan "Kavgalara Sözlünen Sevda" 1979'da yayımlanır. Bu ilk kitabı "Soframda Kaval Sesleri" takip eder. Ardından yıllarca unutulmayacak diğer kitapları gelir: "Bir Özlem Bir Türkü" (1984), "Acıya Kurşun İşlemez" (1985) ve "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek" (1986). Ve bize yaşamı boyunca dokuz özel kitap sunar.

Elazığ'da dünyaya gelir ama Çukurova'yla bütünleşmiştir Adnan Yücel. Şiirlerinde Çukurova'nın sesi, soluğu, kokusu, ezgisi, binlerce yıllık güneşin doğuşu ve batışı görülür.

'Saat Seyhan kıyılarına mavi kala
Gökyüzü metin olayı kuşanmakta
Dağların en karanlık ardında
Bir bulutun yüzü kana bulanmakta
Ve ufukta gül yüzlü gün
İnancımız gibi yavaş yavaş açarmakta
Seninle ve senden çok uzakta
Bir işçi
Bir inşaat temeline yüreğini doldurmakta
Çarp ey direniş tutkusu yüreğim çarp
Al bu yüreğin sevdasını
Yarınlar adına yüz binlere çarp'

Ve yine kendini adadığı şiirlerde hayata bakış açısını, özlemlerini, acılarını, net olarak görebiliriz ama O 'acıyı bal eyler' kendine.

'Öyle bakıp durma gözlerime
Suçlama beni Montaigne
Varsın 'erkekler ağlamaz' desin atalar
Bu kadar yeter Montaigne!
Yüreğimi çoktan koydum doğanın eline
Ben ki yaşam bahçivaniyım
Bir oğul ektimse toprağın rahmine
Acıyla beslerim tohumlarımı
Ki bin çiçek fıskırsın
Bin güzellik yayılsın yeryüzüne'
dizeleriyle 10 yaşında kaybettiği oğlu Taylan Özgür'ün acısını da yine bal eyler kendine...

Şair, şiirlerinde yalnızca kendi acılarını değil, toplumsal acılara da değinir. "Bir Özlem Bir Türkü" kitabındaki "Sabahın Yüzünde Filistin Yarası" şiirinde;

'Bu gece sabaha karşı
Filistin mevzilerinde patlayan şafak
Şafak değil bir silah
Her ölüm bir destan
Her yürek dünyayı tutan bir ah
Ve bütün gecelere inat
Karanlığa dişleriyle saldırır sabah
Ey vah sana dünya- eyvah'

diyerek yıllar öncesine seslenir.

Her zaman ezilenden yana olduğu, onları savunduğu ve onlara dair umutlar yeşerttiği, şiirlerinde net bir şekilde görülür.

'Düşenlerin sonsuza koştuğu yerde
Sabrın çiçeklerini açtığı yerde
Asla kapanmaz yaşanan defter
Çünkü tarihin en güzel yerinde
Son sözü hep direnenler söyler.'

Seksenlerde yükselen mücadelenin yarattığı umudu ve gelecek güzel günleri sezmenin heyecanını dizelerinde şöyle görürüz:

'Ötsün diye kendi yuvasında kuş
Açsın diye kendi dalında çiçek
Gördüler ki yepyeni kibritler gerek
Ateş olup yanmaktaysa bütün gerçek
Yanarken türkü söyleyen canlar gerek
Ateşi kanıyla tutuşturanlar gerek.'

Yaşamı boyunca bir yandan aydınlığı arama yolunda yitirdiklerimize ağıtlar yakar, bir yandan da bu savaşın 'yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek' sürdüreceğine and içer.

'Aşksız ve paramparçaydı yaşam
Bir inancın yüceliğinde buldum seni
Bir kavganın güzelliğinde sevdim
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek.

Aşk demişti yaşamın bütün ustaları
Aşk ile sevmek bir güzelliği

Çukurovalı Bir Şair Adnan YÜCEL

Ve dövüşebilmek o güzellik uğruna
İşte yüzünde badem çiçekleri
Saçlarında gülen toprak ve ilkbahar
Sen misin seni sevdiğim o kavga
Sen o kavganın güzelliği misin yoksa'

“Aşkın ve Güneşin Çocukları”nda bir tarihi anlatır.

'Zulüm yağar gökten yalnızca zulüm
Gün düşmez nehirlerin yüzüne
Ölüm çöker yalnızca ölüm
Daha işimadan kararır cümle sular
Anasından düşmeden ölür dölüm
Medyalı bir demirciyim ben
Yanardağları söndürür ateş külüm
Al gülüm
Mor gülüm
Gonca gülüm
Bir oğlun ateşten gözleri uğruna
Varsın dağlarda mezarlız kalsın ölüm'

Şiirleri yazıldıktan sonra birçok besteci tarafından bestelenir.

'Gel ki geceler çatlasın
Gel ki şafaklar tutuşsun
Bizim olsun alın terimiz hey
Bizim olsun emeğimiz hey'

Şair 1987'den itibaren Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesinde Öğretim Görevlisi olarak çalışır. 2002'de emekli oluncaya kadar bu görevini sürdürür. Yaşama bu kadar bağlıyken 24 Temmuz 2002'de beyin kanserine yenik düşer. Ama o ölüme teslim olmamıştır. Bunu da en iyi şu dizeleriyle dile getirir;

'Mürekkep değil ellerime bulaşan
Tanrılaşmış nehirlerin sularındır
Toprak doğurganlığının çığıklarıdır
Yazarım yazarım sözüm bitmez
Bir ömrüm çıkar karşıma
Bir de şiire yakışmayan hastalıklar

Kırılan bir dalın acısı değil bu
Bir gülün solma sancısı bu
Öyle kolay teslim olmak yok
Beynimde uçuşan imgeler var daha
Dizelerini okşamam gereken şiirler var

Yağma yok diyor bir dost
Öyle yağma yok
Toprağa mührümü basmadım daha
Sesimin ucunda filizlenen aşklar
Sesimin ucunda büyüyen umutlar var.'